

FRANJO ČICEK:

PRIGODE PALČKA BOBKA

Pristopila je k Bobku putka Čopka in ga prosila, naj žene na pašo. Putke da ga imajo silno rade, ker jim je tako lepo poslikal jajca.

»Rad,« pravi Bobek, »toda najmanjši putki zlezem v perje in bom od tam nadziral čredo. Na tleh in v travi bi me še katera pozobala. Kure pa ne prežvekujejo kakor krave in tako bi mi slaba predla na onem svetu.«

Putke so se strinjale s tem predlogom in Bobek si je napravil bič ter gnal putke na pašo. Tam je splezal najmanjši putki na nogo in po njej v perje. Nad perutjo si je naredil okence, odkoder je nadziral in poveljeval putkam.

Nenadoma prileti jastreb, zgrabi najmanjšo putko in se vzdigne z njo v zrak. Strašno so zavreščale ostale kokoši in se poskrile. Bobek je videl, da je zaprhutalo nekaj velikega in rjavega nad njim in nad putko, a preden se je zavedel, je bil že visoko v zraku. Putka je strahovito kričala in klicala na pomoč.

»Kaj se dereš,« se oglasi Bobek, »ali ne vidiš, da se voziva v aeroplanu?«

»Kdo se pa meni tu spodaj?« zakriči jastreb in vseka s kljunom po putkini glavi, da je bila namah mrtva.

Strah in groza sta prevzela Bobka. Hitro je potegnul glavo nazaj in se skrnil pod perut.

Kaj bo iz tega? In če ga zapazi jastreb. Razseka ga na drobne kosce. Jojmene, je trepetal Bobek. Jastreb je preplaval goro in dolino

ter se pričel spuščati nad velikim gozdom. Visoko v rogovilah starega hrasta je imel gnezdo z mladiči.

Položil je putko na rob gnezda in jo pričel parati s kljunom. Koščke mesa je metal mladičem, ki so kar zijali od požrešnosti. Že je sekal jastreb blizu Bobka. Vsak čas lahko dobi katero s kljunom po glavi in bo videl konec sveta.

Se je pokrnil Bobek s kurjim peresom in previdno lezel izpod putke v gnezdo ter se skrnil pod prvega mladiča. Od tam je kukal iz perja in z grozo gledal, kaj bo.

Je jastreb razsekal putko, da je perje kar frčalo okrog, in zadnje kose je požrl sam. Nato si je osnažil kljun s kremplji, pogladil mladiče ter vestno motril okolico. Nenadoma pa se je zopet dvignil ter odplul v daljavo.

Tačas je prilezel Bobek izpod mladiča in pričel plezati na rob gnezda. Ga je zagledal mladi jastrebič. Jezno se je naščeperil in ga vsekal s kljunom ravno v zadnjo plat, da mu je raztrgal hlače. Ostali jastrebiči so strašansko zijali, tako da bi pet Bobkov šlo v en sam kljun. Ali naš Bobek se niti ozrl ni, temveč se je urno zavihтел preko roba in tako srečno priplezal na zunanjo steno gnezda.

Nova groza ga je obšla. Tal skoraj niti ni videl, tako visoko je bilo gnezdo. Če mu tukaj izpodrsne, sploh ne pade na zemljo, ampak se že prej razkadi v nič. Ostati pa tudi ne sme. Vsak čas lahko prileti jastreb nazaj. Mladiči mu bodo po-

vedali, kakšnega gosta imajo pri hiši, in tedaj mu gorje!

Tuhtal je Bobek v svoji mali glavi, kako in kaj. Spoznal je, da ne gre drugače kakor plezati navzdol. Priporočil je dušo Bogu in se pričel spuščati od razpoke do razpoke. Takrat završi nad njim. Jastreb se je vrnil. Bobek je razločno slišal, kako so mladiči vsi naenkrat blebetali in razlagali, koga so našli in kje je sedaj. Moj Bog, če ga najde jastreb ob veji. Hitro je napravil še nekaj korakov navzdol in glej — čudo! Našel je precejšnjo razpoko v skorji. Najbrže jo je napravil detel, ko je lovil mrčes. Hitro je smuknil v njo, samo nos mu je še gledal ven. Lahko si mislite, kako si je oddahnil!

Ne bi Bobek dvakrat rekel »dobar dan!« — že ga je iskal jastreb. Pol ure je skakal po vejah in vejicah. Vse deblo je pregledal od zgoraj navzdol. Iskal ga je celó na tleh. Brez uspeha. Enkrat je bil že čisto tik Bobka, ki je zadrževal sapo. Videl ga ni. Pa se je jastreb vrnil v gnezdo in mladiče pošteno našeškal, češ da ga imajo za norca.

Bobek je tičal za skorjo in uvideval polagoma, da ne more večno tukaj ostati. Ali dokler je jastreb na hrastu, ni misliti na beg. K sreči se je jastreb kmalu spet vpusil na lov. Bobek je ogledoval vejo in se prepričal, da pojde še dokaj dobro. Na žalost pa je spoznal, da po debli ne bo šlo, ker so razpoke prevelike. Da bi imel nit! A kje jo dobiti?

Ko tako tuhta in premišljuje svojo nesrečo v sreči, priskaklja po veji lepa veвериčica. Čisto blizu njega je sedla, zavihala svoj košati repek ter se pričela umivati. Rešilna misel je šinila Bobku v glavo. Hitro je zapustil svoje skrivališče, priplezal je do veveriice in ji zlezal v košati repek.

»Tako-le, zdaj bo pa šlo«, si je mislil.

»Enkrat bo gotovo šla na tla.«

Toda veveriica je bila danes razposajena. Naenkrat je začela skakati in plesati po vejah. Delala je čudovite skoke in preskoke, da se je moral Bobek držati z vsemi silami, sicer bi zletel iz repa kakor kamen iz fičafaja. Naposled se je res za trenutek vrnila na zemljo in Bobek je srečno skočil iz repa.

Mračilo se je že in Bobek je stal sredi nepoznanega gozda kakor deseti brat brez doma. Taval je sem ter tja in dospel do grmovja ob potoku, ki je tekel skozi gozd. V grmovju je iztaknil prazno kosovo gnezdo. Pa se je odločil, da v njem prebije noč. Splezal je po tanki vejici v gnezdo in sladko zaspal. Ponoči pa je nastal hud veter. Odtrgal je gnezdo z grmovja ter ga

urgel v vodo. Bobek se niti ni prebudil, ko je plaval z gnezdom vred po potoku...

Ko se je palček drugi dan vendar zdramil, je plaval sredi velikega ribnika. Čudom se je čudil, kako je neki prišel semkaj, ko je vendar legel k počitku v gozdu. Še bolj pa se je začudil, ko je opazil v vodi ribe, ki so bile vse oguljene in so se težko kretale s pristrizženimi plavuti. Ravno tako so vzbudile njegovo pozornost žabe, od katerih nobena ni imela zadnjih krakov.

»Kaj neki mora to biti?« si misli Bobek. Kar sliši za sabo glas:

»Nesrečni otrok, kaj pa je tebe prineslo sem?«

Zagleda pod ločjem veliko žabo, ki je žalostno sedela na bregu in strmela v palčka.

»Kaj me je prineslo? Saj sam ne vem, kako sem prišel sem. V gozdu sem zaspal v kosovem gnezdu. Zbudil pa sem se tukaj,« pravi Bobek in se zravna v gnezdu.

»Joj, ubogi palček!« vzklikne žaba. »Beži, beži, kar te nesejo noge! Tu je začarani ribnik. Na otoku sredi ribnika stanuje stara čarovnica babura Grdura, ki ima zrcalce, s katerim vidi vse in vsakogar na ribniku. Beži, dokler je še čas!«

Bobek si je urno urezal trstiko ter začel delati iz nje veslo. Medtem pa je še vprašal:

»Čujte, teta Reglja! Kako, da od vas nima nobena krakov in zakaj so vse ribice oguljene?«

»Moj Bog, to je žalostno,« pravi žaba. »Babura Grdura ima čarobno palico in če jo pomoli v vodo, nas vleče vse žabe in ribe neka nevidna moč k palici. Čarovnica nas zgrabi in poreže vsaki žabi krake, ki si jih potem speče. Ribicam pa postrga luskine, iz katerih si dela čarobno mazilo. Zdaj beži, palček, drugače ti bo slaba predla!«

»Zbogom, teta! Že bežim,« reče Bobek in že vesla nazaj proti potoku...

(Dalje prihodnjič)

Povodni mož

Na stari vrbi je čepel
kraj jezera povodni mož;
je rdeče hlače, zelen frak imel,
sicer pa bil je zmeraj bos.
In v jasnih mesečnih nočeh
si deval je naočnike na nos
in pel, da po bregéh
je kakor grom donelo.
Na zlobne dečke prežal je zvečer,
ko je nebo temnelo,
zapiral jih na dnu vode je v grad,
a pridni, siromašni deci
dajal iz svojih je zakladov rad.
Ah, škoda, deca, da vse to
je v pravljici samo biló!